

Petita Posada Espiritual Zoom

Carta a les comunitats cristianes

CARTA A LES COMUNITATS CRISTIANES EN TEMPS D'INCERTESA

Estimats germans,

Un grup de seguidors de Jesús ens hem trobat en un recés que anomenem “la Gran Posada”, intentant respondre a aquesta pregunta: què ens demana el Senyor en aquests temps d'incertesa? Volem compartir amb vosaltres algunes de les reflexions que han sorgit d'aquest temps a l'escolta de l'Esperit, per si també a vosaltres us poden inspirar i animar en la construcció del Regne.

El text de l'Evangeli que ens ha inspirat (Lluc 4,1-21), contemplem com Jesús, ple de l'Esperit Sant, és conduït pel desert i temptat pel diable, abans d'entrar a la sinagoga on rep l'expressió de la seva missió. Esperit, desert, temptació i missió són allà quatre imatges, com les diferents cares d'un prisma que pot il·luminar la nostra pròpia vida i missió.

Sentim-nos plens de l'**ESPERIT** que vola sobre el món per a donar llum, que ens acompanya en el dolor i que ens guia en moments de desolació. Cal omplir-se d'aquest Esperit per tal de donar-nos als altres. Estiguem atents a la seva presència; escoltant-lo, sabrem què ens demana a cada moment. Quina empremta deixa l'Esperit quan passa per nosaltres? Sentim quelcom? Ens dona una energia que mai havíem imaginat?

Vivim moments molt difícils. Aquesta pandèmia és un autèntic **DESERT**, però també pot ser un espai per a trobar-nos a nosaltres mateixos, *re-trobament*. Ho hem pensat així? Que la fragilitat, la por, la incertesa, la soledat ... siguin medis per a omplir-se de l'Esperit i *re-conèixer* a Déu en el desert de cadascun. Assumint la debilitat que puguem sentir, hem de *re-orientar* la nostra mirada. El desert també permet *re-començar* i donar significat i sentit a la nostra vida. El confinament pot ser la gran oportunitat per a valorar les petites coses de cada dia i ser agraïts. Busquem moments de silenci, de tranquil·litat, d'escolta, d'esperança, de confiança ... Buidem-nos de moltes coses i deixem entrar l'Esperit que, de ben segur, ens omplirà el dipòsit. Tenim davant nostre l'ocasió de viure l'espiritualitat que ens fa més humans i, per què no, més divins. Sabem que vindran moments de contradicció al no saber què ens espera l'endemà. La tendresa d'uns amb els altres acollirà les pors i les deixarà a una banda del camí. Però les pedres de la ruta no aconseguiran aturar-nos.

Si ens omplim de l'Esperit de Déu, serem capaços de vèncer les **TEMPTACIONS**. Si el desànim ens porta a fugir i a caure, aixequem-nos i no oblidem per a Qui vivim. Hem de ser capaços de donar llum als altres malgrat que ens sentim cecs.

Moltes són les temptacions que sentim en la foscor: omplir-se de falses veritats i buidar-nos de Déu (camí equivocat), deixar-se vèncer per la por (caiguda assegurada), carregar-se les bosses de vanitat (no arribarem enlloc), tenir la necessitat de controlar-ho tot (oblit del més important), no ser capaços d'acceptar la pròpia fragilitat (autosuficiència), perdre la humilitat (orgull), aïllar-se i tancar-se a la bombolla individual (deixem de ser comunitat) ... Això no és el que Déu ens demana. Si Jesús va vèncer les temptacions de forma humana, per què no som capaços de fer-ho?

Podem fins i tot plantejar-nos la pandèmia com una acció de gràcies? I si, com humans i fràgils que som, no ens veiem amb cor de vèncer la por i les temptacions? No ho dubtem, tenim la millor recepta: la pregària.

La **MISSIÓ** que Déu ens demana en aquests temps d'incertesa ens porta a ser testimonis d'esperança i d'acolliment als altres, oblidant-nos de nosaltres mateixos com Jesús va fer en el seu temps, arribant a lliurar la seva vida per nosaltres. No cal anar molt lluny ni plantejar-se

grans objectius: actuar en la quotidianitat ... a la família, amb els amics, a l'escola, als hospitals, amb els veïns, amb els sensesostre, amb els immigrants ... des de l'activitat o la jubilació. Donem, també, un suport espiritual que ajudi a acompanyar tots els pròxims que estan sols. Hem de transmetre llum i alegria en el nostre caminar, essent comprensius i amorosos, i sense oblidar aquell espai personal de pregària que ens ajudarà a prendre les forces necessàries. Potser no som conscients, però Déu sempre està al nostre costat il·luminant els passos en la foscor.

La pandèmia ens demana més missió i ens pregunta: Ets capaç de veure a Jesús en aquell que tens al costat? Com t'hi apropes? T'obres per acollir-lo? Com el mires, com el veus ... amb el cor?

Siguem molt agraïts amb **TOT** el que tenim. Som els *privilegiats de Déu*. Cal que ens aturem per adonar-nos d'això. Tenim els nostres, però mai oblidem que el tenim a Ell, que ens guia, que ens estima sense condicions, que ens acompanya pel camí d'aquesta vida de pas i que ens dona l'esperança per a vèncer les temptacions del desert. Ens ajuda a buidar-nos de les pors i a omplir- nos d'Ell.

En aquests temps de **FOSCOR**, mirem als altres amb els ulls de Déu, estimant, compartint, perdonant, acceptant els altres com són i abraçant tots els germans sigui com sigui, virtualment o amb gestos amorosos. Tal i com l'Antonio Ordóñez (jesuïta mort recentment) ens animava: "siguem cadascú allò que veritablement hem de ser". És a dir, siguem BONA NOTÍCIA pels altres en aquests temps de foscor, essent capaços, com diu el Papa Francesc, de poder reconèixer quin és el missatge de Jesús que Déu vol donar al món amb la nostra vida.

Comunitat de Les Posades

Evangelí de Lluc 4,1-21

Jesús, ple de l'Espirit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Espirit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i

era temptat pel diable. "Aquells dies no va menjar res, i a la fi tenia fam.

"El diable li digué: «Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.» Però Jesús li va respondre: «L'Esriptura diu: L'home no viu només de pa.»

Després el diable se l'endugué enlaire, li va mostrar en un instant tots els reialmes del món i li digué:

«Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. Adora'm i tot serà teu.

Jesús li respongué: «Diu l'Esriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.»

Després el conduí a Jerusalem, el va posar dalt de tot del temple i li digué: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Esriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te. I encara: Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.» Jesús li contestà: «Diu l'Esriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.»

Un cop el diable hagué esgotat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins el moment oportú.

Llavors Jesús, ple del poder de l'Esperit, se'n tornà a Galilea. La seva anomenada es va estendre per tota la regió. Ensenyava a les seves sinagogues, i tothom el lloava. I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i va trobar el passatge on hi ha escrit:

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor . ”

Barcelona 6 de febrer de 2021